

„Áldjanak téged a népek, Isten... áldjon meg minket Isten”

(Zsolt 67, 6.8)

Égi leányka

*Égi leányka,
éjjel leszállva,
lejtí a táncát
éteri lángban.*

*Szélszínű karja,
lengé alakja
súgja szelíden
fejét lehajtva:*

*„Ne csüggedj, ember,
tarts ki, kicsit még,
éjjel után
oszlik a sötétség.*

*Éjjel után majd
eljön a hajnal,
sárguló szirmát
bontja a nappal.*

*Nehéz időkben
reményed fonnyad?
Higgyél a fényben,
vár már a holnap.*

*Ürítsd ki lelked,
töltsd meg az éggel,
élj igazabban,
szívvel és ésszel.”*

*Kedvesen, bölcsen
így szól a lányka,
perdül is vissza
égi honába.*

(2012. január 13.)

A minap az elektronikus postaládámba érkezett egy levél, melyben az alábbi bevezetéssel egy felhívás és ima volt olvasható. „Jelen imafelhívás kivétel nélkül minden Magyar Emberhez szól, aki szívből kíván imádkozni a Magyar Nép, Isten által elrendelt Küldetésének megvalósításáért!” A világhálón is utána lehet keresni, például itt: <http://bloghely.hu/bojt/2014/09/19/surgos-imafelhivas-hazankert/>.

Az elmúlt évben már jó néhány alkalommal kaptam ehhez hasonló üzenetet, konkrét imával vagy anélkül. A levelek küldői között szerepel pap és szerzetes is, de többségében egyszerű hívők adják tovább az aggódó imafelhívásokat Magyarország lelki újjászületéséért.

Azt hiszem, az aggodalom jogos. Úgy általában a világ, ezen belül hazánk és egyáltalán

a magyarság helyzete több szempontból sem mondható rózsásnak. Nem tisztem a gazdasági, politikai, demográfiai elemzés, ezt meghagyom a hozzáértőknek. Maradjunk most a dolgok emberi és szellemi oldalánál. Az aggodalom tehát jogos, de nem egyszerűen félelemtől tanúskodik, nem csak arról van szó, hogy a huszadik század rémei újra – még mindig – kísértenek, és ismétlődéssel fenyegetnek. Nem csak az van ebben az aggodalomban, hogy a magyar történelemben refrénszerűen kiújuló retorzió szelleme nehezedik ránk. Ebben az aggodalomban több van. A szerető féltés, a betelt pohár és az egyetlen megoldás felismerésének kombinációja.

Aki imádkozik, nem kétségbeeséséről, hanem szeretetéről, bizalmáról és bölcsességéről tesz tanúbizonyságot. Szeretetéről, mert még ellen-

ségeinket is befogadja szívünk, ha imádkozunk értük, hát még hogy megerősödünk a szeretetben, ha szerető féltésből esdeklünk jót valakért. Bizalmáról, mert e nélkül az ima nem sokat érne. Hinni kell abban, hogy azt, amit kérünk, Isten megadhatja, s minél nagyobb, irracionálisan nagy a belé vetett bizalmunk, annál nagyobb hatást érhet el imánk. Bölcsességéről, mert elismeri, hogy nem az emberi vívmányok, a fegyverek, a földi hatalmasságok barátsága vezetik győzelemre, vagy mentik meg a tragédiától, és ezért Istenre támaszkodik. Persze ezt könnyebben belátja az egyszerű ember, mint a magas pozícióban tetszelgő vagy munkálkodó potentát. „Magasztallak téged, Atyám, ég és föld Ura, mert elrejtetted mindezt a bölcsék és okosak elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek!” (Mt 11,25)

Történelmünk egén sok a ragyogó csillag: a számos Árpád-házi bölcs uralkodó, szent és boldog, a kiváló hazafi, tudós és művész, a vitézségben és emberségben kitűnő, egyszerű ember, aki minden korban magától értetődő alázattal és tisztességgel állta a sarat. Az évszázadokra visszatekintve mégis kudarcok sorozatának értékeljük országunk történéseit. Igaz, hogy ez a nemzeti önbecsülést nem segíti, de még sincs hiába. „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik.” (Róm 8,28) A gyökeres változtatást nem a pozitív, a nyerő helyzet ösztönzi, hanem ellenkezőleg, a sok kudarcélmény, az „elég volt!”, a „betelt a pohár”-szindróma. A „legyen vége a tragédiák sorozatának”- és a „fordítsunk sorsunk szekerén, amíg nem késő”-gondolat olyan erős érzellemmel tör fel sokakban, hogy mozgatórugóként funkcionál, és új eszközök kézbevitelére sarkall. Az ember leginkább saját hibáiból tanul, azokból is nehezen. A számos vereség, amelyet hazánk katonai és politikai téren elkönyvelt a századok során, el kell hogy gondolkoztasson bennünket.

Vajon csak a kedvezőtlen külső hatások, alatomos ellenségek és gerinctelen szövetségesek okolhatók a bukásokért? Vajon miért volt a sok pofon, és jelen pillanatban is miért tornyosulnak magas hullámok a fejünk felett? Vajon értünk-e a szóból, vagy nekünk tényleg Mohács kell? Elég-e a virtus? Elég-e a nemes célkitűzés? Vajon győzhetett-e Rákóczi Ferenc, akiről – a *Vallomások* c. írása alapján – elmondható, hogy istentelen,

dőzsölő, léha életet élt még száműzetésének az idején is? Vagy vegyük például az első világháború huszárjait, bátorságukat mindenki el kellett hogy ismerje, de ők részegségben és káromkodásban is kitűntek jámborabb monarchiabeli bajtársaik közül. Győzhet-e a nép, amely az Istentől kapott adományait, tehetségét, bátorságát istenkáromlásba csomagolja?

Lehet-e társadalmi igazságosság, virágzó kereskedelem, infrastruktúra, közoktatás, közérkölc és általános elégedettség ott, ahol a többség évszázadokon keresztül csak dolgozik, háborúban vérevel, békében izzadságával öntözi a földet, amelyet meg nem vehet, nem tornázhatja fel magát a polgári jólétbe, és ahol az arisztokraták túlságosan jelentős hányada a javait nem az ország felvirágoztatására fordítja? Lehet-e erős egy nemzet, amelynek neobarokk vallásossága csupán keret az erkölcsi válság takarásához? Olaszországban csak 1969-től engedélyezik a válást, Magyarország azonban avantgárd államnak számított a családfelbontás iránti toleranciájával már 1895-ben, tíz évvel a franciák után.

Hogy irigyek vagyunk, széthúzó, öntettek és virtuskodók? Ez nem kell hogy gyengítsen bennünket, hiszen minden nemzetnek és népnek vannak általánosításra alkalmas gyengeségei: vannak gyávák, fondorlatosak, hengegők, képmutatók, lusták és erőszakosak. Nem ez a döntő. „Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép, / s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép” – írja Radnóti. Elismerni, hogy hibásak vagyunk, és egyedül csak támolygunk a sötétben. Képletesen zsákba öltözni és hamut szórni a fejünkre. Nem számító megalázkodásból vagy tartalmától megfosztott vallási rítusból, hanem őszinte megbánásból és bölcsességből. Ha egy nemzet megtér Istenéhez, Istene is megtér őhozzá. A nemzet sosem lesz tökéletes, mert az ember sem az, de tudatos tökéletlenségében nagyobb bizalommal fordul a Teremtőhöz, aki nem marad süket az őszinte szív kérésére. S ami igaz az egyénre, igaz az emberi közösségekre, a népekre is. A Szentírás telis-tele van olyan zsoldárokkal és egyéb passzusokkal, amelyek ezt támasztják alá. Aki Istenben bíz, nem csalatkozik, s ez Magyarországra is érvényes. A megtérő ember, a megtérő nemzet bűnbánata és imája az a régi-új eszköz, mellyel országunk szellemileg

megújíthat, és új erőre kaphat. A többi vívmány, a politika, a gazdaság, a tudomány, a kultúra, mind ennek a szellemi tavasznak a spontán következménye, bár idő kell ahhoz is, hogy a mag szárba szökkenjen, és termést hozzon. Önmagukban nem állítják talpra az országot, de a lelki fejlődés eredményeképpen csodákra képesek.

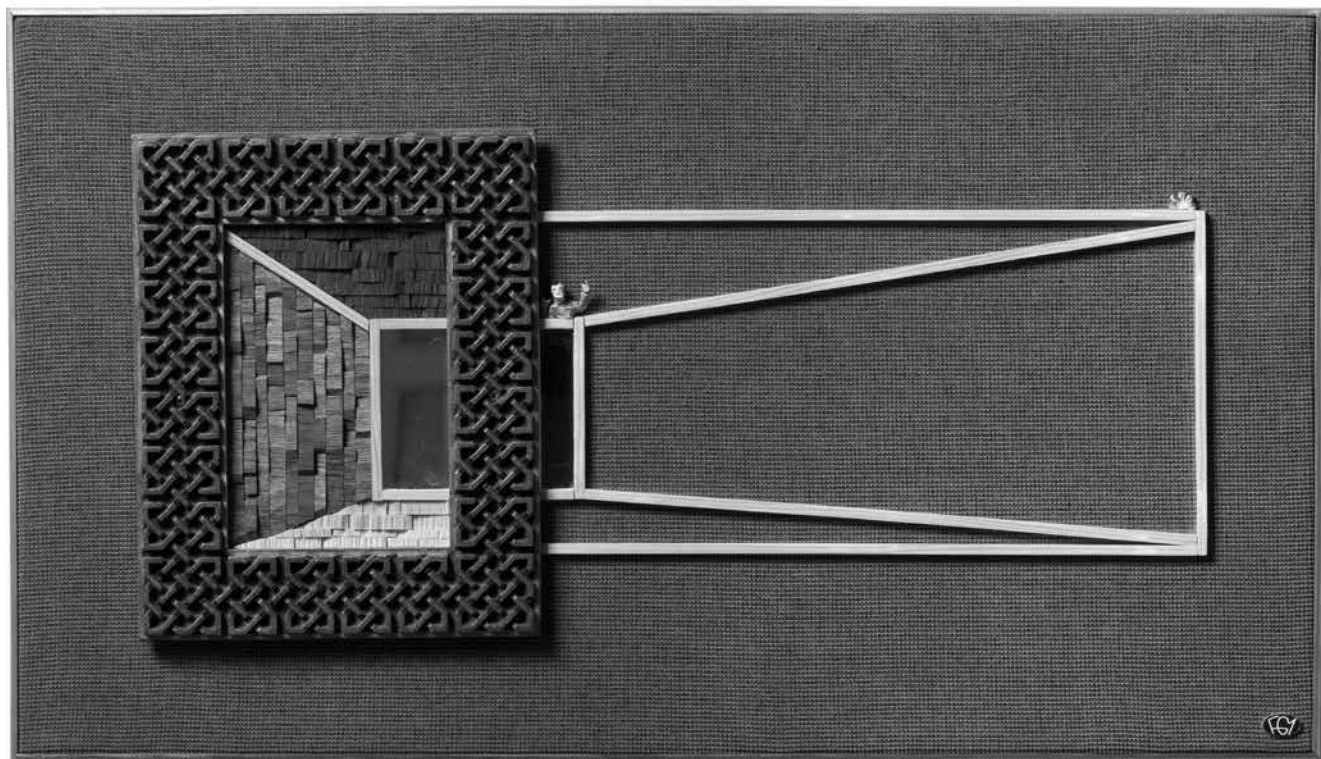
Pontosan tizenhat évvel ezelőtt történt, hogy egy budapesti villamoson utazva egy fiatal fiú és egy lány beszélgetésére lettem figyelmes. A lány vitte a szót. „Szerintem ha a politikusok és az egész ország megtérne, a problémák is megoldódnának.” De hát mekkora súlya van egy gimnazista lány szavának? A Jóisten nevelési eszköztárába tartozik, hogy azoknak fedje fel igazságait, akiket a társadalom fintorogva hallgat, vagy egyszerűen csak nem vesz komolyan. Pedig győzhet még Dávid, győznie kell, de a tüzes hajú pásztorgyerek sem önjerejéből győzte le az óriás filiszteust, nem lett volna elég a saját bravúrja.

Szent István és Koppány is szerették a hazát. István az istenre hagyatkozást, az imát, az alázatot választotta, és győzött. Koppány az ösztönökre hatott, kevélyen önmagára támaszkodott, a virtust isteníttette, és veszített. A dölyfös önerőből igazságtalan, erőszakos és áldemokratikus

társadalom születik. Mert a nemes cél és a vitézség csak békeszeretettel, alázattal, Istenben való megpihenéssel együtt vezethet eredményre, ahogy Szent László királyunk példája mutatja.

Az ország megmentése csak akkor sikerülhet, ha az egyén és a nemzet az ég felé fordítja arcát, és tiszta szívvel, erős hittel Istenhez fohászkodik. Mert hinni kell. Hinni, hogy „jőni fog egy jobb kor” – nem csak Vörösmarty hiszi, hinnünk kell mindannyiunknak.

Mindszenty bíboros tudta, hogy csak az ima segít. Ha egy ország térdre hullik, áldáseső termékenyíti meg a földjét. „De szorongatásukban az Úrhoz kiáltottak, s ő gyötrelmükből kiragadta őket.” (Zsolt 107,6) Szent Pió atya látomásban kapta, hogy egy fehér galamb Magyarországról száll fel az égbe, hogy aztán hazánk a zoltárossal énekelhesse: „Hadd tanítsam útjaidra a bűnösöket, hogy hozzád térjenek az istentelenek!” (Zsolt 51,15). Hogy példát mutasson a világ népeinek istenfélelemből, szeretetből, bölcsességből, helytállásból. Hogy a lankadt, butuló Európa is újra tündökölhessen, de ne a saját fényében, hanem a Mindenható fényét tükrözze vissza. S így a népek együtt „áldják tehát az Urat irgalmaságáért”. (Zsolt 107,8)

Interiőr – exteriőr